

Момчило Попадић

СРЦЕ ЈЕ ЊЕЖНИ ЛАКМУС

(балада за Старог)

*Срце је њежни лакмус, а глава попут шкриње
у коју помно слажем твоје стрпљиве ријечи
о љубави и нади, о човјеку и вољи,
о радости и зебњи. Ја волим бијело иње
на твојој мудрој коси и каткада ме лијечи
времена тврди штропот, па сам други, бољи.
Некоме је можда свеједно и можда не мари,
а ја те зато волим, пуно те волим, Стари.*

*Срце је њежни лакмус у звјезданој мензури,
претклијетке има двије и двије има клијетке;
то је бескрајно много, а опет тијесно буде!
Потомцима се мојим невјероватио жури,
скупа у твојој жудњи проналазимо претке,
у реченици твојој препознајемо људе.
Можда је неком свеједно и можда не мари,
а ја те зато волим, пуно те волим, Стари.*

*Срце је њежни лакмус; служим се овом сликом
у намјери да пјесма одјекне како ваља,
а слажем реченице и непрестане и грубе.*

*У дослуху правичном са твојим благим ликом
будућност је све ближа, а прошлост све даља;
долази право јутро и мракови се губе.
Неком је можда свеједно и можда не мари,
а ја те зато волим, пуно те волим, Стари.*

*Срце је њежни лакмус у страшној офанзиви
кад све лужине доба, све киселине смутње
настоје да се преда, настоје да посиви,
а ти га вадиш на зрак без пријетње и без љутње.
Можда је неком свеједно и можда не мари,
а ја те зато волим, пуно те волим, Стари.*